Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος — *Ἐν Ἀθήναις, 31 Ὀκτωβρίου 1915* — *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 48*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ὁ Ραοὺλ εὐχαρίστησε τὸν καλὸν ἄνθρωπον καὶ ἀφοῦ ἤπιεν ἕνα ρώμι (*) ποῦ τοῦ προσέφερεν ὁ φίλος του εἰς τὸ ποτοπωλεῖον τοῦ ἐργοστασίου, διὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὰς τόσας συγκινήσεις, ἔφυγε μὲ χαρὰν τρέλλην.

Μόλις διῆλθε τὴν γιγαντιαίαν αὐλόθυραν τοῦ Ψυγοσφαγείου κ' εὑρέθη ἔξω, τοῦ ἐφάνη ὅτι ἀνέπνεε καλλίτερα. Εἰς τὰ ὠχρά του μάγουλα, τὰ χρώματα ἐπανῆλθον ἀμέσως.

Ἀλλὰ ποῦ θὰ ἐπήγαινε, τί θὰ ἔκαμνε τώρα;

Μίαν μονην ἐλπίδα σωτηρίας εἶχε: Νὰ ἐπανεύρῃ τὴν μὶς Μπρίδζ. Θὰ τῆς διηγεῖτο τὸ νέον κακούργημα τῶν πρώτων φίλων της καὶ συγχρόνως θὰ ἐζητοῦσε τὰς συμβουλάς της καὶ τὴν προστασίαν της.

Ἐὰν δὲ ἡ μὶς Μπρίδζ δὲν ἦτο πλέον κλέπτρια, ὁ Ραοὺλ ἠμποροῦσε κάλλιστα ν' ἀναλάβῃ τὴν θέσιν του πλησίον της. Θὰ ἦτο τόσον εὐτυχὴς νὰ ὑπηρετῇ τὴν ἀγαθήν, δυνατὴν καὶ ὡραίαν Ἀμεριχανίδα!

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 374.

«Καὶ τί τὴν θέλεις ἐσύ, τὴν μὶς Μπρίζ;...» (Σελ. 381 στ. γ'.)

«Μ' αὐτά, μικρὲ μπού, εἶνε πολὺ δυσάρεστα!...» (Σελ. 382 στ. β'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΔΩΡΕΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Ἡ Μὶς Μπρίδζ

Ἰδοὺ καὶ πάλιν ὁ Ραοὺλ πλανώμενος εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Βουένος-Ἄϋρες, ἀλλ' ἀποφασισμένος αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐφημεριδοπώλου, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐφαίνετο πολὺ ἐλαφρότερον τώρα ποῦ ἐγνώρισε τὴν κόλασιν τοῦ Σφαγείου.

Ὁ μικρὸς ἀνεζήτει τὸν Βελάσκον εἰς τὰ διάφορα καφενεῖα τῶν κέντρων, ὅταν ἔξαφνα, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, εὑρέθη εἰς τὸ παζέο ντὲ Τζούλιο, εἰς τὸν ὡραῖον ἐκεῖνον περίπατον, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσῃ ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὴν Ἀργεντινήν.

Καὶ τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ εἶδεν ἐκεῖ, ἦτο μία πελωρία ἐπιγραφή, μὲ χρυσὰ γράμματα ἐπάνω εἰς ἕνα ἄσπρον τοῖχον, ἡ ὁποία ἔλεγε: Πλάζα Ὀτέλ.

Εὑρίσκετο τρώοντι εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ξενοδοχείου, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμεν ἀμέσως νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν Μὶς Μπρίδζ.

Ὤ, ἂν ἡ πρώην κυρία του ἦτο τώρα εἰς τὸ Βουένος-Ἄϋρες!... Ὅταν τὸν ἀπεχαιρέτησε, τῷ εἶχε συστήσῃ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν εὕρῃ εἰς τὸ Πλάζα Ὀτέλ, ἀφοῦ ἐξαργύρωνε τὸ γραμμάτιόν του. Ἀλλὰ θὰ ἐπέστρεψε τάχα ἀπὸ τὸ ταξεῖδι, τὸ ὁποῖον θὰ ἔκαμνε πρῶτα εἰς τὴν Καρολίναν;

Ἀλλὰ καὶ ἂν εὑρίσκετο ἐκεῖ, ποίαν ὑποδοχὴν θὰ τοῦ ἔκαμνε τώρα ποῦ ἐπέστρεφε πτωχός; Ἡ πρόσκλησις δὲν ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν πλούσιον, τὸν ἑκατομμυριοῦχον Ραοὺλ; Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ὁ ἑκατομμυριοῦχος αὐτὸς δὲν εἶχε σήμερον πεντάραν!...

Μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς φόβους, ὁ Ραοὺλ δὲν ἠμπόρεσε νὰ κατανικήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του. Πόσον ἤθελε νὰ ξαναϊδῇ τὴν Ἀμεριχανίδα καὶ νὰ τῆς διηγηθῇ τὰ ἐνδιαφέροντα ποῦ τοῦ συνέβησαν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ τὴν ἄφισε!...

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Πλάζα-Ὀτέλ ἐστέκετο ἕνας μεγαλοπρεπέστατος θυρωρός, γεμᾶτος γαλόνια. Ὁ Ραοὺλ τὸν ἠρώτησε δειλῶς, ἂν ἦτο ἐπάνω ἡ Μὶς Μπρίδζ.

— Καὶ τί τῇ θέλεις ἐσὺ τὴν μὶς Μπρίδζ; τοῦ ἐφώναξεν ἀποτόμως ὁ ὑπηρέτης.

— Νὰ τῆς μιλήσω, ἀπεκρίθη ὁ Ρα-

ούλ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ τῆς πῆτε, ὅτι ἤλθα, γιατὶ μὲ περιμένει.

Καὶ μόνον ποῦ δὲν ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν ποῦ ἐφοβεῖτο «ἡ μὶς Μπρίδζ δὲν εἶνε τώρα ἐδῶ», ἤρκεσε νὰ ποδώσῃ εἰς τὸν μικρὸν ὅλον του τὸ θάρρος καὶ σχεδὸν ὅλην του τὴν εὐθυμίαν. Καὶ μὲ ὕφος ἀνθρώπου συνηθισμένου νὰ ταξειδεύῃ καὶ

«Ἡ νεᾶνις συνεπλήρωσεν ἕνα τσέκ...» (Σελ 383 στ. α'.)

νὰ καταλύῃ εἰς τὰ πλουσιώτερα ξενοδοχεῖα, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν θυρωρὸν ἕνα κομμάτι χαρτί, ἔγραψεν ἐπάνω τὸνομά του καὶ, τείνων τὸ αὐτοσχέδιον αὐτὸ ἐπισκεπτήριον, τὸν διέταξε :

— Πήγαινέ το ἀμέσως στὴν μὶς Μπρίδζ !

Τὸ ὕφος αὐτὸ ἐθαυματούργησε. Μετὰ τινας στιγμάς, ἕνας ἄλλος ὑπηρέτης, θαλαμηπόλος αὐτὸς μὲ φράκο, ἦλθε καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Ραοὺλ εὐγενέστατα, ὅτι ἡ κυρία τὸν ἐπερίμενε.

Ἡ φωνὴ τῆς τιμῆς.

Ὁ μικρὸς εἰσῆλθε συγκεκινημένος εἰς τὸ σαλονάκι, ὅπου ἡ Ἀμερικανίς, φοροῦσα ἕνα κομψότατον λευκὸν πεντουνάρι, κατεγίνετο νὰ γράφῃ ἐπιστολάς, ἐνῷ πλησίον της, ἐξηπλωμένος εἰς μίαν κρυνιστὴν πολυθρόναν ὁ Σὲρ Ράλφ ἐκάπνιζε τὸ σιγαρέττον του, Μία ἐφημερίς, πεσμένη δίπλα του, ἐμαρτυροῦσεν ὅτι εἶχε κουρασθῆ νὰ τὴν κρατῇ...

— Πῶς ; γύρισες κηόλα, μικρὲ μπόῦ ; ἀνέκραξε φαιδρῶς ἡ μὶς Μπρίδζ, βλέπουσα τὸν πρώην ὑπηρέτην της. Εἶσαι πολὺ καλὸς ποῦ ἦλθες νὰ μ' ἐπισκεφθῇς ἀμέσως. Φοβούμουν μήπως τὸ ἑκατομμύριο θὰ σ' ἔκαμνε νὰ ξεχάσῃς τὰς ὑποσχέσεις σου.

Ὁ Ραοὺλ ἀπεφάσισε νὰ τὴν βγάλῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν πλάνην της,

— Δὲν ἔχω ἑκατομμύριο ! εἶπε περιλύπως.

—Μπᾶ ; ἐξεφώνησαν συγχρόνως ἡ μὶς Μπρίδζ καὶ ὁ Σὲρ Ράλφ τί συνέβη ; σοῦκλεψαν πάλι τὸ λαχεῖο ;

— Ὄχι, ἀλλὰ ἦταν ψεύτικο, ἀπεκρίθη ὁ μικρός.

— Ὦ, διάβολε ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀμερικανίς. Ἄσχημο αὐτό...

— Πολὺ ἄσχημο ! προσέθεσεν ὁ σὲρ Ράλφ.

Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ὅλον του τὸ ἐνδιαφέρον. Μετ' ὀλίγον ἔκλεισε τὰ μάτια κ' ἐξηκολούθησε νὰ κουνιέται εἰς τὴν πολυθρόνα του.

Ὁ Ραοὺλ διηγήθη τότε εἰς τὴν πρώην κυρίαν του, ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς φοβερᾶς του ἀπογοητεύσεως, τὴν σκηνὴν τῆς Τραπέζης, τὴν ἐγκατάλειψίν του ἀπὸ τὸν Δὸν Κάρλον καὶ τοὺς φίλους του, τὴν βραχεῖαν διαμονήν του εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Νουέβο-Κολὸν καὶ τὸ ἐκεῖ διαπραχθὲν ἔγκλημα τοῦ Ζὸ καὶ τοῦ Λό, τοὺς ὁποίους κατώρθωσε νὰ παραδώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

Διαρκούσης τῆς διηγήσεως, ἡ Ἀμερικανὶς ἐφαίνετο πολὺ μελαγχολική, καὶ ἅμα ἐτελείωσεν ὁ μικρός, ἐσκέφθη μίαν στιγμήν, τεῦ ἔπιασεν ἔπειτα καὶ τὰ δύο χέρια καὶ μὲ ἀληθινὴν συγκίνησιν τοῦ εἶπε :

— Μ' αὐτά, μικρὲ μπόῦ, εἶνε πολὺ δυσάρεστα, πολὺ λυπηρά. Καὶ τί θὰ γίνῃ τώρα ;

— Θὰ πιάσω τὴν παληά μου τέχνη, ἀπεκρίθη ὁ Ραοὺλ· θὰ πουλῶ πάλι ἐφημερίδες.

— Ὦ, νό ! ἐφώναξεν ἡ μὶς Μπρίδζ. Αὐτὸ δὲν εἶνε γιὰ σένα.

— Ἀλλὰ τί νὰ κάμω ;

Ἡ Ἀμερικανὶς ἐσκέφθη πάλιν ὀλίγας στιγμάς, ἔρριψε μίαν ματιὰν εἰς τὸν σὲρ Ράλφ, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο κοιμώμενος, καὶ τέλος ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Διατί, εἶπε μὲ κάποιον στεναγμόν, νὰ μὴν ἔλθῃς πάλι μαζί μας ; Πάντα χρειαζόμεθα κάποιον διὰ τἄλογα, διὰ τὰ ὅπλα...

Ὁ Ραοὺλ δὲν τὴν ἄφισε νὰ τελειώσῃ.

— Μὶς Μπρίδζ, εἶπε, δὲν ἀμφέβαλλα γιὰ τὴν καλωσύνη σας καὶ τὸ ἤξευρα πῶς θὰ μοῦ κάνατε αὐτὴ τὴν πρότασι. Ἀλλὰ ἦλθα, ἀποφασισμένος νὰ τὴν ἀρνηθῶ.

— Γιατί ;

— Μὴ μὲ ρωτᾶτε !

Ἡ Ἀμερικανὶς ἐδάγκασε τὰ χείλη της μὲ τὰ μικρά της μυτερὰ δόντια. Τὰ μάτια της ἤστραψαν, ὅπως κάθε φορὰν ποῦ εὑρίσκετο ἐνώπιον κινδύνου ἢ δυσκολίας. Καὶ ἀπενίζουσα τὸν μικρόν, τῷ εἶπε καθαρά, σταθερά :

— Θέλω νὰ μοῦ πῆς, γιατὶ ἀρνεῖσαι νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου. Ἔχεις κανένα παράπονο ;... σὲ κακομετεχειρίζοντο ;...

— Ὦ ὄχι, μὶς ! Δὲν εἶνε αὐτό.

— Τί ἄλλο λοιπόν ;

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ.

Ἡ μὶς Μπρίδζ ὠχρίασε, τὰ μάτια της ἐτόξευσαν ἀστραπάς, ἀλλὰ συνεκρατήθη καὶ εἶπε μὲ τὴν ἠρεμωτέραν της φωνήν :

— Δὲν θέλεις νὰ ποτελῆς μέρος μιᾶς συμμορίας κλεπτῶν, Ραοὺλ ;... φοβᾶσαι τοὺς χωροφύλακας, τὴν φυλακήν ;...

— Δὲν φοβᾶμαι τοὺς χωροφύλακας, μὶς Μπρίδζ, ὑπέλαβεν ὁ μικρὸς μόνο...

— Τὴν ἰδέα ὅτι θὰ ὠφελῆσαι καὶ σὺ ἀπὸ τὴς κλεψιές ;

Ὁ Ραοὺλ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ ἔπειτα, σιγά, εἰς τὸ αὐτί σχεδὸν τῆς Ἀμερικανίδος, ἐψιθύρισε :

— Ναί... τὸ βρήκατε... Ἂν ξέρατε πόσο θὰ ἤμουν εὐτυχής, ἂν εἴχατε ἄλλο ἐπάγγελμα !... Ἡ ἰδέα ὅτι εἶσθε μία κλέφτρα, συνένοχος ἐκείνων τῶν κακούργων, τοῦ Ζὸ καὶ τοῦ Λό, σεῖς τόσο εὔμορφη, τόσο ἔξυπνη, τόσο δυνατή... μοῦ εἶνε ἀνυπόφορη ! Ὅταν συλλογίζομαι, ὅτι κινδυνεύετε καὶ σεῖς νὰ φυλακισθῆτε μιὰ μέρα σὰν ἐκείνους, τρέμω ἀπὸ φόβο καὶ ἀγανακτήσι. Ὦ, μὶς Μπρίδζ ! Γιατὶ νὰ εἶσθε μιὰ κλέφτρα ; Καὶ ὅμως ἐκείνη τὴν ἡμέρα, στὸ κάμπο, μοῦ εἴχατε πῆ πῶς εἶσθε ἐλεύθερη καὶ πῶς θαφίνατε ἐκείνους τοὺς παληανθρώπους...

«Ὁ Ραοὺλ ἔδραξε τὴν χεῖρά της...

Ἡ παράκλησις αὐτή, ἡ τόσον ἁπλῆ, τόσον ἀφελής, τόσον συγκινητική, προφερομένη μὲ θάρρος ἀπὸ τὸ παιδὶ ἐκεῖνο, εἶχεν ἀπροσδόκητον ἀποτέλεσμα. Ἀντὶ νὰ θυμώσῃ, ἀντὶ νὰποδιώξῃ τὸν μικρὸν αὐθάδη, ὡς ἐφοβήθη κατ' ἀρχὰς ὁ Ραοὺλ, ἡ μὶς Μπρίδζ ἐσηκώθη καὶ ἀπεκρίθη :

— Μάϊ μπόῦ, σ' εὐχαριστῶ ποῦ μοῦ μίλησες ἔτσι, γιατὶ μὲ κάνεις τώρα νὰ πάρω ὁριστικῶς μιὰν ἀπόφασι, ποῦ τὴ συλλογίζομαι πρὸ πολλοῦ. Οὔτε ἡ

οἰκογένειά μου, οὔτε ἡ ἀνατροφή μου, οὔτε αἱ κλίσεις μου μὲ προητοίμασεν διὰ τέτοιο ἐπάγγελμα. Ἔτσι, ἀπὸ ἰδιοτροπία, ἀπὸ ἀποστροφὴ στὸ κοινὸ καὶ στὸ συνειθισμένο, κατήντησά νὰ γίνω κλέφτρα καὶ νὰ συνεργάζωμαι μὲ κακούργους σὰν τὸ Ζὸ καὶ τὸ Λό. Εὐτυχῶς κατώρθωσα νὰ τοὺς ξεφορτωθῶ. Τώρα εἶμαι ἐλευθέρα καὶ ὄχι μόνον δὲν μὲ δεσμεύει πιὰ ὁ λόγος ποῦ τοὺς ἔδωσα νὰ τοὺς βοηθῶ εἰς τὰ ἐγκλήματά των, ἀλλὰ θὰ παραιτηθῶ καὶ ἀπ' ὅλα τὰ κέρδη ποῦ μοῦ ἔδωσαν αὐτὲς ἡ κλεψιές.

Τότε ἐστράφη πρὸς τὸν ἀδελφόν της, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ λιχνίζεται μὲ ἡμίκλειστα μάτια, καὶ τῷ εἶπε :

— Ράλφ, μοῦ δίνεις, σὲ παρακαλῶ, τὸ καρνέ μου τῶν τσέκ ;

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐσηκώθη μὲ κόπον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον κι' ἐπέστρεψε μὲ τὸ βιβλιάριον ποῦ τοῦ ἐζήτησεν ἡ ἀδελφή του.

— Πόσα χρήματα δικά μου ἔχω στὴν Τράπεζα ; ἐξηκολούθησεν ἡ μὶς Μπρίδζ.

— Πενηνταδύο χιλιάδες πιάστρα ! ἀπεκρίθη ἀδιστάκτως ὁ Σὲρ Ράλφ.

— Πολὺ καλά.

Ἡ νεᾶνις ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου της καὶ συνεπλήρωσεν ἕνα τσέκ, ἐνῷ ὁ ἀδελφός της, παρὰ τὴν συνήθη του ἀπάθειαν, παρηκολούθει τὰ κινήματά της μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν.

Ἡ δωρεὰ

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ γράψιμον, ἡ μὶς Μπρίδζ ἐκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον καὶ τῆς εἶπε νὰ τῆς στείλῃ τὸν διευθυνσὴν τοῦ ξενοδοχείου.

Τὸ σοβαρὸν αὐτὸ ὑποκείμενον ἐνεφανίσθη μετ' ὀλίγα λεπτά.

— Κύριε διευθυντά, τὸν ἠρώτησεν ἡ μίς, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα αὐτῆς τῆς πόλεως ;

Ὁ διευθυντὴς ἐξεπλάγη κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτον ἐρώτησιν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο Γάλλος, ἀπεκρίθη στὸ βρόντο :

— Τὸ Γαλλικὸν νοσοκομεῖον, μὶς Μπρίδζ, εἶνε τὸ καλλίτερον.

— Πολὺ καλά, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀμερικανίς, χωρὶς νὰ διστάσῃ στιγμήν. Θὰ μοῦ κάμετε τὴν χάριν, κύριε διευθυντά, νὰ στείλετε αὐτὸ τὸ τσὲκ εἰς τὸν ταμίαν τοῦ Νοσοκομείου, ὡς δωρεὰν ἀνώνυμον. Ἀκοῦτε, κύριε διευθυντά ; ἀνώνυμον !

Καὶ συγχρόνως ἔτεινε τὴν ἐπιταγὴν πρὸς τὸν διευθυντήν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκύτταξε χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὴν πάρῃ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρενέβη ὁ Σὲρ Ράλφ.

—Ἀγαπητή μου ἀδελφή, εἶπε, μοῦ φαίνεται ὅτι σήμερα εἶσαι λιγάκι... πῶς νὰ τὸ πῶ ;... νευρική. Καὶ φοβοῦμαι, ὅτι θὰ κάμῃς καμμιὰ ἀνοησία.

Ἡ μὶς Μπρίδζ ἠρκέσθη νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὤμους της.

— Πάρτε αὐτὸ τὸ τσέκ, διέταξε τὸν ξενοδόχον, καὶ πηγαίνετέ το ἀμέσως στὸ Νοσοκομεῖον !

Ὁ Σὲρ Ράλφ, βλέπων ὅτι τὸ ἀστεῖον ἐγίνετο σοβαρόν, ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν συνήθη του οὐδετερότητα.

— Μὴ τὸ πάρετε ! διέταξε καὶ αὐτὸς τὸν ξενοδόχον.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΝΤΟΜΟΛΟΓΟΣ

Ἀγαπητοί μου.

ΕΙΣ τὴν Γαλλίαν ἀπέθανεν ἐσχάτως ἕνας διάσημος ἐντομολόγος ὁ Ἐρρίκος Φάμπρ, προβηγγιανός. Ἔζησεν ἐνενήντα χρόνια· καὶ τὴν μακρὰν αὐτὴν ζωὴν τὴν ἐπέρασεν εἰς τὴν ἐξοχὴν του, εἰς μίαν βίλλαν καὶ εἰς τὸν κῆπον τῆς βίλλας αὐτῆς, ἐξηπλωμένος μὲ τὴν κοιλίαν εἰς τὸ χῶμα, διὰ νὰ παρατηρῇ τὰ προσφιλῆ του ἔντομα. Ἀλλὰ ὄχι, εἶπα ὑπερβολήν. Ἐσηκώνετο κιόλα διὰ νὰ γράφῃ ἐκεῖνα ποῦ παρατηροῦσε. Ἔγραψε τωόντι διάφορα βιβλία, ἐπιστημονικὰ συγχρόνως καὶ ποιητικά, ἱκανὰ νὰ κάμουν προσιτὴν εἰς τοὺς πολλοὺς τὴν ξηρὰν ἐπιστήμην καὶ νὰ κινοῦν ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν θαυμαστὴν ζωὴν τοῦ ἐντόμου.

Μεταξὺ αὐτῶν, τὰ «Ἀπομνημονεύματα Ἐντομολόγου» θεωροῦνται ἀριστούργημα. Τελευταίως, πρὸ δέκα μόλις ἐτῶν, ὁ μέγας ἐπιστήμων, τὸν ὁποῖον ἐθαύμαζαν μόνον οἱ ἐπιστήμονες, ἔγεινε γνωστὸς καὶ εἰς τὸ κοινόν. Μία ὡραία ἑορτὴ διωργανώθη πρὸς τιμήν του, ἐπ' εὐκαιρίᾳ, νομίζω, τῆς ὀγδοηκοστῆς ἐπετείου τῶν γενεθλίων του. Καὶ σήμερον, μὲ τὸν θάνατόν του, αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες, ἂν καὶ τόσον ἀπησχολημέναι ἀπὸ τὸν πόλεμον, πολλὰ ἄρθρα ἀφιέρωσαν εἰς τὸν Ἐρρίκον Φάμπρ, ποῦ τὸν θρηνοῦν ὡς μίαν δόξαν τῆς συγχρόνου Γαλλίας καὶ τῆς παγκοσμίου ἐπιστήμης.

Ἐνῷ ἐδιάβαζα ἓν ἀπ' αὐτὰ τὰ ἄρθρα, μοῦ ἐγεννήθησαν μερικαὶ ἀναμνήσεις καὶ μερικαὶ σκέψεις... γιὰ σᾶς. Ἡ Ἐντομολογία δὲν εἶνε ἀρά γε μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας ἐπιστήμας ; Διατὶ λοιπὸν τόσο ὀλίγοι ἀφιερώνονται εἰς αὐτήν ; Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔξαρνα, ἕνας μόνον ἐντομολόγος ὑπάρχει, καὶ αὐτὸς ὄχι καθαυτὸ εἰδικός : ὁ κ. Νικόλαος Ἀποστολίδης, καθηγητὴς τῆς Ζωολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Καὶ ὅμως εἰς τὸν τόπον μας, μὲ τὸ γλυκύ του κλίμα καὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν ἐντόμων, ἕνας ἀγωνιωμένος ἐπιστήμων θὰ ἠμποροῦσε νὰ κόμῃ τὰς περιεργοτέρας παρατηρήσεις καὶ νὰ δοξασθῇ, ἀποκαλύπτων ἄγνωστα. Τὴν Ἐντομολογίαν εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ καλλιεργῇ κ' ἕνας ποιητής. Ἀπόδειξις, ὅτι ὁ μέγας βέλγος ποιητὴς Μωρὶς Μαίτερλιγκ εἶνε καὶ μέγας ἐντομολόγος, μελετήσας κυρίως τὴν ζωὴν τῶν μελισσῶν, τῶν σφηκῶν καὶ τῶν μυρμήκων, τὸ δὲ σύγγραμμά του «Αἱ Μέλισσαι» εἶνε ὄχι μόνον μία πολύτιμος συμβουλὴ εἰς τὴν Ἐντομολογίαν, ἀλλὰ καὶ ἓν ἀπὸ τὰ τερπνότερα καὶ ποιητικώτερα βιβλία, ποῦ εἰμπορεῖ νὰ πολαύσῃ κάθε φιλαναγνώστης.

Ὅλα τὰ παιδιά, προπάντων ὅσα ἀνατρέφονται εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ ἔχουν σπίτι μὲ κῆπον, εἶνε μικροὶ ἐντομολόγοι. Τὴν ζωὴν τῶν ἐντόμων τὴν παρακολουθοῦν ἀπὸ κοντά. Τὰ ἐνδιαφέρουν οἱ μύρμηκες οἱ κάμπιες, τὰ σκουλήκια, οἱ ἀράχνες, οἱ κάνθαροι, οἱ τέττιγες καὶ προπάντων οἱ πεταλοῦδες. Καὶ ἐγὼ ἀνετράφην μέσα εἰς ἕνα κῆπον κ' ἐνθυμοῦμαι, ὅτι πολλὰς ὥρας καθ' ἡμέραν ἐπερνοῦσα σκυμμένος ἐπάνω ἀπὸ τὴν τρύπαν μιᾶς μυρμηκοφωλιᾶς. Ἄλλοτ' ἐπρόσεχα νὰ ἰδῶ πῶς βγαίνουν ἀπὸ τὸ πουκάμισό τους οἱ τέττιγες ἢ παρεφύλαττα τὸ βράδυ, ἕως νὰ φανοῦν αἱ πελώριαι ἐκεῖναι πεταλοῦδες τῆς νυκτός, ποῦ κινοῦν μὲ κόπον τὰ μεγάλα βελούδινα πτερά των καὶ πετοῦν μόλις εἰς τὸ ὕψος τῶν θάμνων. Ὁσάκις, κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα, ἀνεκάλυπτα μίαν λαμπρὰν οἰκογένειαν πυγολαμπίδων, ἤμουν ἱκανὸς νὰ ξεχάσω καὶ τὴν δραδυνήν μου πεῖναν ἢ νύστα· ἡ δὲ ἀνακάλυψις μιᾶς πολυχρώμου ζήνας μέσα εἰς ἕνα τριαντάφυλλον, μοῦ ἐπροξενοῦσε τόσην χαράν, ὡς ἐὰν εὕρισκα μαργαριτάρι μέσα εἰς στρεῖδι. Ὅλα σχεδὸν ὅσα γνωρίζω περὶ τῆς ζωῆς τῶν ἐντόμων, τὰ ἔμαθα εἰς τὸν κῆπον μου, ὅταν ἤμουν ἕνα περίεργο παιδί, παρατηρῶν, παίζων, κυνηγῶν, συλλέγων. Καὶ ἂν αὐτὴ ἡ παιδικὴ περιέργεια, αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον, ἐξηκολούθει ὀλίγα ἀκόμη χρόνια, θὰ ἐγινόμουν κ' ἐγώ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ἕνας τέλειος ἐντομολόγος καὶ θὰ ἠμποροῦσα νὰ γράψω πολλά.

Δυστυχῶς, τὸ ἐνδιαφέρον χάνεται βαθμηδὸν μὲ τὴν ἡλικίαν. Ὀλίγα παιδιὰ ἐξακολουθοῦν καὶ ἀφοῦ μεγαλώσουν, νἀγαποῦν, ὅπως ὁ Φάμπρ τὰ ἔντομα καὶ νὰ τὰ παρατηροῦν. Ἐν τούτοις δὲν θὰ ἔκαμναν ἄσχημα ἂν ἐνέμεναν μερικὰ μέχρι τέλους. Ἡ Ἐντομολογία, ἡ ὁποία τόσον ὀλίγον καλλιεργεῖται εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶνε ὡραία ἐπιστήμη, τερπνή, ποιητικὴ καί, ὅπως κάθε ἄλλη, ἱκανὴ νἀνταμείψῃ τὸν μύστην της καὶ νὰ τὸν δοξάσῃ.

Σᾶς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια).

— Ἀστειεύεσθε;

— Καθόλου! Ὁ ρόλος σου ἦτο ἀπλούστατα νὰ παρουσιασθῆς μαζί μου, στὸ πλεῦρό μου, τὴν κρίσιμη στιγμὴ ποὺ σταματήσαμε τὸ πλοῖο. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρῃς, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας τοῦ Λονδίνου δὲν μοῦ ὁμοιάζει μόνον καταπληκτικῶς,—ἐννοῶ, ὅπως εἶμαι μεταμορφωμένος τώρα,—ἀλλὰ καὶ συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ τὸν υἱόν του, ἕνα νέον τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ ἀναστήματός σου. Ἐννοεῖς τώρα γιατὶ μοῦ ἦσουν ἀπαραίτητος;

— Ἐννοῶ, ἐψιθύρισεν ὁ Μωρίς, κλίνων τὴν κεφαλήν· τώρα ἐννοῶ...

Κ' ἐξηκολούθησεν ἀπὸ μέσα του:

«Ἀλλὰ δὲν εἶνε πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ διορθωθῆ τὸ κακόν, Ἐλπίζω, ὅτι ὁ κ. πρόεδρος τῶν Ἀκινήτων θὰ μετανοήσῃ πολὺ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου, ποὺ ἔχει ἀκριβῶς τὸ ἀνάστημά σας καὶ ποὺ θὰ τοῦ ἔλθῃ, σὰν κομμένη ἀπάνω του, ἡ χρυσοκέντητη στολή σας, θὰ σᾶς ἀντικαταστήσῃ.

— Κακοῦργε! λῃστοπειρατή!...

— Ἠσυχάστε, πλοίαρχε, ἡσυχάστε! Σεῖς πρέπει νὰ δίδετε τὸ καλὸ παράδειγμα. Ἄλλως τε οἱ θυμοὶ δὲν σᾶς χρησιμεύουν εἰς τίποτε.

— Κακοῦργε! ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω!

Ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀκούσῃ περισσότερα, ὁ Μὰκ Βέϊρρ ἐπῆρε τὴν στολήν, τὸ κασκέτον καὶ μερικὰ ναυτικὰ ἐργαλεῖα τοῦ πλοιάρχου Σέλλιγκ, ποὺ ἦσαν εἰς τὴν καμπίνα του, καὶ ἀπῆλθε κλειδώσας τὴν θύραν.

Μετ' ὀλίγον ἡ θαλαμηγὸς ἐξεκίνησε. Οἱ θερμασταὶ καὶ οἱ μηχανικοί, τρομοκρατηθέντες ἀπὸ τοὺς λῃστοπειρατὰς ἢ παραπεισθέντες μὲ τὴν ὑπόσχεσιν γενναίας ἀμοιβῆς, εἶχον ἀναλάβῃ τὰς θέσεις των, ἐκτὸς δύο, οἱ ὁποῖοι, ἀρνηθέντες νὰ ὑπα-

μίλησαν φαιδρῶς περὶ τοῦ δρομολογίου τοῦ «Καρχαρίου».

Ἀργότερα, ὁ κ. Μὰκ Βέϊρρ ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῆ αὐτοπροσώπως τὸν ἐπίσημον, ὡς τὸν ἔλεγεν, ἐπιβάτην του, τὸν κ. Χόλκερ.

— Πόσα; τὸν ἠρώτησε ὁ Ἀμερικανός, μόλις τὸν εἶδεν εἰς τὴν καμπίνα του.

Ὁ κ. Μὰκ Βέϊρρ ἐκάγχασε.

— Ὄχι δά! εἶπε· μοῦ προτείνετε χρήματα;

— Μάλιστα. Πόσα θέλεις;

— Ὦ! τὰ μαργαριτάρια σάς φθάνουν νὰ μὲ ἀποζημιώσουν διὰ τοὺς κόπους. Ὅσον διὰ τὰ ἔξοδα....

Ἦλθεν ἡ σειρὰ καὶ τοῦ κ. Χόλκερ νὰ γελάσῃ.

— Δὲν ἐκάματε καὶ τόσο καλὴ δουλειά, εἶπε, γιατὶ τὰ μαργαριτάρια ποὺ ἔχω στὸ πλοῖο, εἶνε ἁπλῶς ἀπομιμήσεις τῶν ἀληθινῶν, ποὺ βρίσκονται ὁλόενα εἰς τὰ χρηματοκιβώτια τῆς Οὐνιτεντ-Μπάνκ τῆς Νέας Ὑόρκης.

ποὺ μ' ἐδιάλεξεν ὡς ἀκούσιον συνεργόν.»

Οἱ Ἀνίκητοι ἐφρόντισαν κατόπιν διὰ τοὺς αἰχμαλώτους των. Ὁ Ἀμερικανός, ἡ σύζυγός του καὶ αἱ δύο του θυγατέρες μετεφέρθησαν εἰς τὰς καμπίνας των κ' ἐκλειδώθησαν. Διὰ περισσοτέραν ἀσφάλειαν, ἐτοποθετήθη ἕνας φρουρὸς εἰς τὸν διάδρομον τοῦ διαμερίσματος ἐκείνου.

Μετὰ τοῦτο, οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἐνεκλείσθησαν, δεμένοι καλά, εἰς τὸ ὑπόστρωμα ἐκτὸς τριῶν, οἱ ὁποῖοι ἐδήλωσαν ἀμέσως ὅτι ἦσαν πρόθυμοι νὰ ὑπηρετήσουν τοὺς νέους των κυρίους.

— Μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι, τοὺς εἶπε ὁ κ. Βέϊρρ· ἰδοὺ τί σᾶς περιμένει στὸ πρῶτο κίνημα ἀνταρσίας. Ἀπεναντίας, ἂν μᾶς ὑπηρετήσετε πιστά, θὰ ταμειφθῆτε γενναίως. Πηγαίνετε λοιπὸν κ' ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι οἱ Ἀνοίκητοι κρατοῦν τὸ λόγο τους.

Ὁ πλοίαρχος Σέλλιγκ ἦτο ὁ πλέον ἀδιάλλακτος. Ἂν καὶ δεμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, δὲν ἔπαυε νὰ ὑβρίζῃ τοὺς ληστὰς καὶ νὰ τοὺς ἀπειλῇ, ὅτι θὰ τοὺς κρεμάσῃ ὅλους ἀπὸ τὴν ὑψηλοτέραν κεραίαν τοῦ πλοίου του.

— Πρὸς τὸ παρόν, ἐκάγχασεν ὁ Μὰκ Βέϊρρ, ἀναπαυθῆτε ὅπως σᾶς ἀξίζει.

κούσουν ἔμεναν δεμένοι εἰς τὸ ὑπόστρωμα.

Ὁ «Καρχαρίας» ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν Τάμεσιν, ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸ πλοηγὸν καὶ ἀνήχθη εἰς τὸ πέλαγος. Κανεὶς δὲν ὑπωπτεύθη τὸ δρᾶμα, τὸ ὁποῖον ἐξετυλίχθη ἐντὸς τοῦ πλοίου.

Ἕνας ἄνθρωπος, μὲ στολὴν πλοιάρχου, ἐστέκετο πλησίον τοῦ πηδαλιούχου. Πυκνὸς καπνὸς ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ μικρὸ φουγάρο. Κ' ἕνας τζέντλεμαν, μὲ ἀνοικτὸν κοστοῦμι, περιεφέρετο εἰς τὸ κατάστρωμα κ' ἐφαίνετο κατευχαριστημένος.

Ποῖος ἠμποροῦσε νὰ φαντασθῆ, ὅτι ὁ τζέντλμαν αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ Οὐΐλλιαμ Χόλκερ; καὶ ὅτι τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ ἀπεμακρύνετο τὸ πλοηγόν, ὁ κ. Μὰκ Βέϊρρ ἔλεγεν εἰς τοὺς φίλους του:

— Ἂν αὐτὸς ὁ ἑκατομμυριοῦχος Ἀμερικανὸς εἶχε λιγάκι πιὸ πλατεῖς ὤμους, θὰ ἤμουν πιὸ ἐνθουσιασμένος, γιατί... δὲν θὰ μ' ἐστένευε τὸ κοστοῦμί του. Ὁπωσδήποτε, θὰ μὲ ἀποζημιώσουν τὰ περίφημα μαργαριτάρια. Κ' ἐδιάλεξα κηλα μερικά, ποὺ θὰ σᾶς τὰ χαρίσω, κύριοι, γιὰ τὴς γραβάτες σας.

Οἱ Ἀνίκητοι ὑπεκλίθησαν, εὐχαριστοῦντες τὸν ἀρχηγὸν καὶ κατόπιν συνω-

Ἐνόμιζα πῶς θὰ τὸ ξέρατε αὐτό...

— Καλὰ τὸ σκεφθήκατε, ἀπεκρίθη ὁ πρόεδρος τῶν Ἀνικήτων· ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μου νὰ μὴ πιστεύσω λέξι, γιατὶ ἔχω θετικὰς πληροφορίας. Τὰ μαργαριτάρια ποὺ ἔχετε ἐδῶ, εἶνε τἀληθινά. Κι' ἀξίζουν μιὰ περιουσία, ποὺ μοῦ ἀρκεῖ.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, ὑπέλαβεν ὁ Ἀμερικανός. Τότε δὲν μένει παρὰ νὰ σᾶς ρωτήσω ποῦ, πότε καὶ πῶς θὰ μ' ἐλευθερώστετε, καθὼς καὶ τὴν οἰκογένειά μου καὶ τοὺς ἀνθρώπους μου.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤλθα νὰ συζητήσω μαζί σας, ἀπεκρίθη ὁ πρόεδρος. Ἡ ἀπελευθέρωσίς σας, μᾶλλον ἢ ἧττον προσεχής, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν εὐπείθειάν σας καὶ τὴν καλήν σας θέλησιν. Ἔχω σκοπόν, ἅμα φθάσωμεν εἰς τὰς γαλλικὰς ἀκτάς, νὰ σᾶς βάλω ὅλους σὲ δύο βάρκες καὶ νὰ σᾶς ἀφίσω νὰ φθάσετε στὸν πλησιέστερο λιμένα, ἐνῷ ὁ «Καρχαρίας» θὰ ἐξακολουθῆ τὸν δρόμον του ὑπὸ τὰς διαταγάς μου. Ἐγὼ θὰ ποθιθασθῶ στὴ Χάβρη πρὶν ἀπὸ σᾶς ὥστε δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε γιὰ μένα καὶ γιὰ τοὺς φίλους μου. Ἐπειδὴ ὅμως σᾶς βλέπω ἀρκετὰ εὐδιάθετο, ἤθελα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ μικρὴ χάρι.

— Τί θέλετε; ἠρώτησεν ὁ κ. Χόλκερ ἀπαθῶς.

— Ἰδού. Ἐπειδὴ δὲν ἔχω ψιλά, κ' ἐπειδὴ τὰ σπάνια μαργαριτάρια δὲν εἶν' εὔκολο νὰ πωληθοῦν ἀμέσως σὲ καλὴ τιμή, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ ὑπογράψετε ἕνα τσέκ, γιὰ νὰ τὸ ἐξαργυρώσω στὴ Χάβρη, στὸ ὑποκατάστημα τῆς Οὐνιτεντ-Μπάνκ. Κι' ἀφίνω νὰ ὁρίσῃ τὸ ποσὸν ἡ γενναιοδωρία σας.

— Αὐτὸ ἦταν ὅλο;

— Μάλιστα. Μετὰ δύο ὥρας, θὰ θέσωμε στὴ διάθεσί σας δύο βάρκες, δύο κάσσες γαλέττα καὶ... εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος ἐλθὴ καὶ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μὰκ Βέϊρρ, ἐπέρασεν εἰς τὸ μικρὸν γραφεῖον, ὅπου εἶχε δεχθῆ τὴν Ἀθιγγανίδα.

— Ὁρίστε τὸ τσέκ, εἶπε μετ' ὀλίγον, τείνων εἰς τὸν πρόεδρον τῶν Ἀνικήτων τραπεζιτικὴν ἐπιταγὴν διὰ τριακοσίας χιλιάδας φράγκα. Τὸ ἔκαμα «πληρωτέον εἰς τὸν κομιστήν». Ὑποθέτω, ὅτι ἔτσι εἶνε καλλίτερα.

— Πολὺ καλλίτερα! ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Μὰκ Βέϊρρ. Βλέπω, ὅτι ἔχω νὰ

κάμω μὲ ἀληθινὸν τζέντλεμαν. Ἔ, καθένας τὴ δουλειά του. Σεῖς κερδίζετε χρήματα μὲ διάφορες κερδοσκοπίες στὸ χρηματιστήριο. Ἐγὼ πάλι σᾶς τὰ κλέβω.

— Κάνετε πολὺ καλά. ὑπέλαβεν εἰρωνικῶς ὁ ἑκατομμυριοῦχος· θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ σᾶς ζητήσω κ' ἐγὼ μιὰ χάρι;

— Ἐλεύθερα! Εἶμαι στὴ διάθεσί σας.

— Προτήτερα, ἐνῷ οἱ φίλοι σας μ' ἔδεναν καὶ μὲ μετέφεραν στὴ καμπίνα μου, ἕνας ἀπ' αὐτούς, ποὺ ἄν τὸν ἰδῶ, εἰμπορῶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω, εἶχε τὴν ἀδιακρισίαν νὰ μὲ ψάξῃ καὶ νὰ μοῦ πάρῃ μιὰ θήκη μ' ἕνα πολύτιμο μαργαριτάρι ποῦ τὸ ἠγόρασα πρὸ ὀλίγου. Ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ βρῶ αὐτὸ τὸ μαργαριτάρι, γιατὶ τὸ προτιμῶ ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα.

— Θὰ σᾶς τὸ βρῶ ἀμέσως! ἀπεκρίθη ὁ ληστής, κρυφογελῶν διὰ τὴν ἀφέλειαν τοῦ Ἀμερικανοῦ. Ἔχετε τὸν λόγον μου.

Ὅταν ὁ Οὐΐλλιαμ Χόλκερ ἠνώθη πάλιν μὲ τὴν οἰκογένειάν του, εἰς τὰ μάτια του ἔλαμπεν ἡ ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως.

«Καλὰ μοῦ εἶπεν ἡ γρηά, ἐσυλλογίζετο· Τὸ μαῦρο μαργαριτάρι φέρνει δηστυχία. Ἀλλὰ τώρα πιὰ δὲν τὸ ἔχω ἐγώ, κ' εἶπα ἀρκετὰ 'ς ἐκεῖνον τὸν κατεργάρη, ὥστε νὰ τὸν κάμω νὰ τὸ βάλῃ στὸ χέρι. Ἔ, ὅταν θὰ τῶχῃ αὐτὸς στὴν τσέπη τοῦ γελέκου του, ἡ τύχη δὲν θὰ τοῦ εἶνε τόσο εὐνοϊκή. Φθάνει μόνο νὰ τὸ βρῇ!»

(*Ἕπεται συνέχεια*) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

Πόσες φορὲς μὲ πρίμο τὸν ἀγέρα
Δὲ διάβηκες τὸ ρέμα, ἔρμο καράβι
Χωρὶς τὴν τόση διὰ νὰ πάθουν βλάβη
Τὰ ξάρια σου, χωρὶς ν' ἀγγίξῃς ξέρα!

Πόσες φουρτοῦνες εἶδες κεῖθε πέρα
Στὰ πέλαγα! Πόσες φορὲς οἱ κάβοι
Τὸν ἴσκιο σου ἀντικρύσαν νὰ μὴν παύῃ
Τὴν πάλη μὲ τὸ κῦμα, νύχτα-μέρα!

Μὰ ἐχτὲς στὴ Γάφυρα, ποῦ ἐπέρασες πάλι,
Τὸ ρέμα καὶ τ' ἀγέρι ἔχοντας πρίμα,
Σ' ἔριξε τὸ νεφοῦρι σ' ἀκρογιαλιὰ,

Κεῖ ποῦ δὲν τὸ περίμενες,—τὶ κρίμα!
Καὶ τώρα βουλιαγμένο σὺ μουράγιο,
Γιὰ ταξεῖδια δὲν ἔχεις πιὰ κουράγιο

(*Χαλκίδα*) Ι. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὁ ἄνδρωπος—ἀεροπλάνο

Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν παριστᾷ τὸν ἀμερικανὸν Οὐΐλκυ Κούκ, ὁ ὁποῖος, χωρὶς τὴν παραμικρὰν δυσκολίαν, χωρὶς κανένα πόνον, εἰμπορεῖ νὰ διατρυπᾷ τὸ πρόσωπόν του, ἀπὸ τὸ ἕνα μάγουλο ὡς τὸ ἄλλο, μὲ μίαν καρφίτσαν καπέλλου. Μὲ ἀκόμη μεγαλητέραν εὐκολίαν μεταβάλλει τὰ μπράτσα του καὶ τὰς κνήμας του εἰς μαξιλαράκια καρφιτσῶν. Δι' αὐτὸ ἐπωνομάσθη ὁ ἄνθρωπος-πελότα (l' homme-pelote.)

Ὁ μεγαλείτερος ἀδάμας

Ὁ μεγαλείτερος ἀδάμας τοῦ κόσμου εἶνε ὁ Κυλλέριαν, εὑρεθεὶς τῷ 1905 εἰς ἓν ἀδαμαντωρυχεῖον τοῦ Τράνσβααλ. Ἀπατέργαστος, ζυγίζει 3,025 καράτια. Ἡ κυβέρνησις τοῦ Τράνσβααλ τὸν προσέφερε δῶρον εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας. Ἡ ἐπεξεργασία του, ἡ ὁποία ἤρχισε τῷ 1906, δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Διότι χρειάζεται πολὺς καιρὸς διὰ νὰ μεταβληθῆ εἰς μπριλάντι ἕνας τόσον μεγάλος ἀδάμας.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α'.) Πρόβλημα

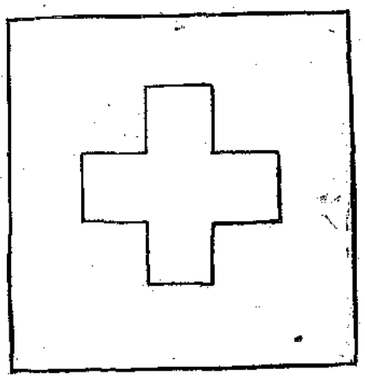

Ἀπὸ τὰς τέσσαρας ἄκρας αὐτοῦ τοῦ σταυροῦ, νὰ ἀποκοποῦν τέσσαρα ἴσα κομμάτια, τριγωνικά, οὕτως ὥστε, ἐφαρμοζόμενα εἰς τὰ κενὰ τοῦ ἀπομένοντος σχήματος, νὰ ἀποτελέσουν μετ' αὐτοῦ ἓν τετράγωνον.

Δοκιμάσατε. Δὲν εἶνε πολὺ δύσκολον.

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀδρίου Ἀνέμου

ΘΥ	ΤΙ	ΑΥ	ΘΥ
ΜΑ	ΡΕΙ	ΓΕΙ	ΜΑ
ΡΑ	ΡΟΝ	ΔΩ	ΡΑ
ΟΝ	ΠΑ	ΛΗ	ΟΝ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν πέντε μέρη τῆς οἰκίας.

γ'.) Λογοπαικτικὴ Ἐρώτησις

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Φαλοῦ

Ποῖος ἄνθρωπος ἔχει 1000 μάτια, δόντια, πόδια, χέρια;

δ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Énigme

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

J' apparais sans qu' on y pense
Et je meurs à ma naissance;
Cependant un grand bruit
D' ordinaire me suit.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 4βου φύλλου

α'.) Κίνα, Ἰνδίαι, Ἰαπωνία, Περσία, Κορέα.—β'.) A la guerre, comme à la guerre.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

«ΤΙ ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ»

Κωμῳδία ***Μονόπρακτος.***

Πρόσωπα : ***ΠΕΤΡΑΚΗΣ*** | ***ΜΙΜΗΣ*** | ἐξαδέλφια

[Δωμάτιον ἁπλοῦν μὲ τράπεζαν ἐν τῷ μέσῳ. Ὁ Πετράκης ἔχει βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ πάστα καὶ ἑτοιμάζεται νὰ τὴν φάγῃ, ὅταν ἔξαφνα εἰσέρχεται ὁ Μίμης μὲ τὰ βιβλία του ὑπὸ μάλης.]

ΜΙΜΗΣ.—Καλημέρα Πετράκη.—Μπᾶ! γιατὶ δὲν πῆγες σχολεῖο; Ἐγὼ μόλις σχόλασα. *(ἀποθέτων τὰ βιβλία του ἐπὶ τῆς τραπέζης:)* Εἴχαμε Γεωγραφία... Μὰ τί ἔξυπνος ποῦ εἶνε ὁ ἄνθρωπος! Φαντάσου, μᾶς τὸ εἶπε ὁ καθηγητής μας αὐτό,—φαντάσου νὰ κόβουν κομμάτια ἀπὸ τὴ γῆ σὰν νὰ ἦσαν φέτες ἀπὸ ψωμί. Παραδείγματος χάριν, νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς· ἂς ὑποθέσωμεν, ὅτι αὐτὴ ἡ πάστα εἶνε ἕνα μέρος γῆς, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ Ἰσθμὸς *(δεικνύει τὸ μέσον τῆς πάστας :)* πρόκειται νὰ κοπῇ *(ἐξάγει τὸν σουγιάν του;)* Ἀμέσως μαζεύονται πολλοὶ ἐργάται, *(πλησιάζει τὸν σουγιὰν του πρὸς τὴν πάστα!)* καὶ χόπ! τὸν ἀποκόπτουν *(ἀποκόπτει τὸ μέσον τῆς πάστας καὶ τὸ τρώγει.)*

ΠΕΤΡΑΚΗΣ.— Ναί, ἀλλὰ ὁ καθηγητής σας ἐξέχασε νὰ σᾶς πῇ κάτι τί, ποῦ δὲν τὸ κάμνουν οἱ ἄνθρωποι....

ΜΙΜΗΣ.— Τί;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ.— Ὅτι πολλάκις, εἰς πολλὰ μέρη, ἡ γῆ διαρρηγνύεται καὶ σχηματίζει χάσματα, εἰς τὰ ὁποῖα κατεχώσθησαν πολλάκις ὁλόκληροι πόλεις. *(Ἀνοίγει τὸ στόμα του, ῥίπτει μέσα τὰ ὑπολειπόμενα κομμάτια τῆς πάστας, καὶ τὰ τρώγει.)*

ΜΙΜΗΣ.— Ναί, ἔχεις δίκηο, αὐτὸ δὲν μᾶς τὸ εἶπεν ὁ καθηγητής. Ἀλλὰ λέγω, ὅτι προτιμώτερον εἶνε νὰ διαρρηγνύῃ κανείς τὴν γῆν παρὰ νὰ κόπτῃ Ἰσθμούς.

(Ἀθλαία) *Ὁμηρικὸς Ἥρως*

ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Εἶνε ἀπόγευμα. Κάθομαι κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ ἐργάζομαι. Μιὰ στιγμή, *ἀφίνω τὴ δουλειὰ καὶ κυττάζω ἔξω.* Κάτω ἁπλοῦνται χωράφια ἀτελείωτα, φέροντα ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου. Ἐδῶ πρασινίζει ἡ ὀρυζα, ἐκεῖ τὰ δοῦρα (καλαμπόκι) καὶ ἐκεῖ ὁ βάμβαξ. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶνε διασκορπισμένα διάφορα δένδρα, φοίνικες, εὐκάλυπτοι, κλαίουσαι καὶ ἄλλα. Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν μίαν θέαν ἐξαισίαν. Ἀλλὰ τὴν θέαν αὐτὴν ὡραίζει περισσότερον καὶ ἡ λιμνούλα, εἰς τὰ ὕδατα τῆς ὁποίας κάμνουν τὸν λουτρόν των αἱ πάπιαι τοῦ χωριοῦ μας.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν εἰσέρχοντοι τόσοσαι!!!

Ἀρχίζω νὰ τὰς μετρῶ· δύο, πέντε, δέκα, δεκαέξ, εἴκοσι, εἴκοσι ὀκτώ, τριάντα δύο. Ἄ! τὶ ὡραῖες ποῦ εἶνε· πᾶς μάρδεται νὰ τὰς καμαρώνω. Καὶ τὶ νόστιμον!! ὅλες πᾶνε στὴ γραμμή, σὰν ἀτόλος,

Ἐνῶ τὰς θαυμάζω, κάτι μοῦρχεται στὸ νοῦν καὶ ξεσπᾷ εἰς τὰ χείλη: «Εἴθε νὰ ποκτήσῃ ἡ Ἑλλὰς τόσα θωρηκτά, ὅσαι εἶνε αὐταὶ αἱ πάπιαι.»

(Beleas) *Ἐρυθραία Σιβύλλη*

ΗΛΘΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ

Ἤλθε ὁ καιρὸς ποῦ τὸ παιδὶ
Παιγνίδια πιὰ δὲν ἔχει,
Τὴ σάκκα παίρνει καὶ ταχὺ
Εἰς τὸ σχολειό του τρέχει..

Ἤλθε ὁ καιρὸς ποῦ ὁ βορειᾶς
Βογγάει καὶ μουγγρίζει,
Τὰ σύννεφα ἄγρια κυνηγᾷ
Καὶ τὸ δενδρὶ λυγίζει.

Ἤλθε ὁ καιρὸς ποῦ τὰ πτωχὰ
Στὸ κρῦο τουρτουρίζουν·
Καὶ στὰ πεοβόλια τὰ ψυχρὰ,
Τὰ φύλλα κιτρινίζουν.

Ἤλθε ὁ καιρὸς ποῦ ἡ φωλιὲς
Ἔρημες πάλι μένουν·
Ἤλθε ὁ καιρὸς ποῦ ἡ χιονιὲς
Παντοῦ δίνουν καὶ παίρνουν.

Ἤλθε ὁ καιρὸς ποῦ ἡ γιαγιὲς
Τὰ παραμύθια ἀρχίζουν
Καὶ τὰ παιδάκια γύρω τοος
Κατὰ σειρὰ καθίζουν.

Ἤλθε ὁ καιρὸς ποῦ στὴ φωτιὰ
Δαυλιὰ καὶ ξύλα ῥίζουν
Καὶ στὸ μαγγάλι κάστανα
Γλυκὰ μοσχομυρίζουν.

Σκλῆκ

ΠΙΣΩ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Πόση ὀρεξι εἶχα νὰ διαμαρτυρηθῶ, διὰ τὰς μεταβολὰς ποῦ εἶδα!

Μὲ πόση χαρὰ, ἂν εἶχα τὸ δικαίωμα, θὰ ἔβαζα πάλι τὰ θρανία, τοὺς πίνακας καὶ τοὺς χάρτας στὴν ἴδια των θέσι, ποῦ τὴν θυμοῦμαι τόσο καλά, ἐκείνην ποῦ κατεῖχαν ὅταν κεῖνο ἐμαθήτευα ἐκεῖ!..

Ὁ κῆπος, ὁ περιποιημένος τώρα καὶ διηρημένος εἰς δρομίσκους στρωμένους μὲ κιμηλιά, τόσο ἄσχημος μοῦ φαίνεται ἐν συγκρίσει μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ παλαιοῦ κήπου, *τοῦ ἀπερποιήτου,* τοῦ ὁποίου ἡ *πασχαλιὰ* ἦτοτὸ θραιότερον στόλισμα, ἡ μπουρνελιὰ τὸ σκάνδαλον καὶ ἡ ἄκρα ἐκείνη ἠγαπημένη μας καλοκαιρινὴ τάξις. Τώρα ὅλα διαφορετικά, ὅλα ἄσχημα!

Ἀλλάζουν πολλὲς φορὲς τὰ πράγματα καὶ οἱ ἄνθρωποι μένουν οἱ ἴδιοι.—Α! προόδος! τώρα ἐννοῶ διατὶ εἶσαι τόσῳ ἀντιπαθητικὴ στοὺς γέροντας.— Εἶνε τόσον ἐξωραϊστικὸς φακὸς ἡ νοσταλγία!

Ἑλληνικὴ Ἀΐγλη

ΠΟΥ ΚΡΥΠΤΕΤΑΙ Ο ΗΡΩΙΣΜΟΣ

(Ἀφιερωμένον στὴν προσφιλῆ μου Ε. Ν.)

Ἄκρα σιωπὴ ἐπικρατοῦσε ἐντὸς τοῦ νοσοκομείου. Ἡ νύκτα ἔδειχνε ἀκόμη πιὸ ἀγρία, πιὸ τραγικὴ καὶ συνάμα πιὸ μεγαλοπρεπῆ τὴν προσέγγισι τοῦ θανάτου. Δὲν ἠκούετο παρὰ ἡ ταχεῖα ἀναπνοὴ τοῦ ἀρρώστου, τὸ ἄτακτον κτύπημα τῆς καρδιάς του.

Νεαρὰ Ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους ἐστέκετο πλησίον τῆς κλίνης του. Θὰ ἦτο ἀκόμη πολὺ πρωτόπειρος, γιατὶ τὸ χέρι της ἔτρεμεν ἐλαφρά, τὰ χείλη της ἦσαν ὀλόλευκα. Ἴσως ἀκόμη αὐτὴ ἡ σκηνὴ νὰ τῆς ἐνθύμιζε καμμίαν ἄλλη, ἴσως νὰ ἐσκέπτετο τὴν ἡμέραν ποῦ τῆς εἶχαν φέρει τὸ αἱμόφυρτον σῶμα τοῦ πατέρα της... Τῆς ἐφαίνετο ὅτι ξαναζοῦσε τὰς *τρομερὰς ἐκείνες στιγμές,* τὴν ὥρα ὅπου γιὰ δευτέρα φορὰ, εἶχε μείνει ὀρφανή, ἐντελῶς μόνη τώρα εἰς τὸν μεγάλον ὠκεανὸν τοῦ κόσμου...

Πόσο προτιμώτερος θὰ ἦτο δι' αὐτὴν ὁ θάνατος! Ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν τὸ ἤθελε ἔτσι· τὴν ἀφῆκε στὸν κόσμον, γιὰ νὰ βοηθήσῃ ἄλλες δυστυχίες.

Καὶ ἡ νεαρὰ ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους ἔσκυπτε πάλιν ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς της, ὅπως διὰ τῆς παρουσίας της, διὰ τῶν φροντίδων της, γλυκάνῃ τὰς *τελευταίας του στιγμάς.*

Ἓν ἀπότομον κίνημα τοῦ ἀρρώστου, ἔρριψε κατὰ γῆς ἕνα χαρτοφυλάκιον χοσμένο κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλον. Τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐσκορπίσθη δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ ἡ μοναχὴ, σκύψασα διὰ νὰ μαζεύσῃ τὰ χαρτιά, εἶδε τότε κάτι τρομερὸν κάτι ποῦ τῆς ἐπάγωσε τὸ αἷμα! Εἶχεν ἐμπρός της τὸν δολοφόνον, τοῦ πατέρα της! Τὸ πρῶτο κίνημά της ἦτο νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ μακρυὰ ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ τῆς εἶχε κάνει *τόσο κακό! Μιὰ τρομερὰ πάλη ἐγίνετο στὴν* καρδιά της... Ἀλλ' ἦτο στιγμιαῖον· διὰ μιᾶς ὑπερανθρώπου προσπαθείας ...τόσον δυνατῆς ποῦ ἠμποροῦσε νὰ τὴν θραύσῃ, ἡ πτωχὴ ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους ἔμεινε. Τὰ δικαιώματα τῆς φύσεως ἐκμηδενίσθησαν ἐμπρὸς στὴν διδαχὴ τοῦ Κυρίου: Κάμνε Καλὸν ἀντὶ κακοῦ.

Ἡ κόρη τοῦ θύματος ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς νὰ περιποιῆται τὸν φονέα τοῦ πατέρα της· τοῦ ἔκλεισε τὰ *μάτια, καὶ στὰ παγωμένα χέρια του.* τὰ χέρια ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν χύσει αἷμα, ἡ Ἀδελφὴ ἔβαλε τὸν Ἐσταυρωμένον: «Συγχώρησε τον, Κύριε, ὅπως ἐγὼ τὸν συγχωρῶ!»

Κανεὶς δὲν θὰ ἐμάνθανε ποτὲ τὴν ἡρωϊκὴν πρᾶξιν της.

Δοξασμένος Ῥῆνος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Διδάσκαλος* :— Γιατί, Γῶργο, δὲν ἦλθες τὸ ἀπόγευμα;

Γιῶργος :— Εἶχα στὸ σπίτι δουλειά.

Ὁ *Διδάσκαλος* :— Καὶ σὰν τὶ δουλειά;

Γιῶργος :— Νά, ἡ μαμμὰ ἔλειπε καὶ ἐγώ.. ἐκαθάρισα τὸν μπουφέ.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Στενημαχωτάκι.

* * *

— Τάκη, ἀγκπᾶς τοὺς γονεῖς σου, ποῦ σοῦ φέρνουν τόσα πράγματα;

— Δὲν μοῦ τὰ φέρνουν οἱ γονεῖς μου.

— Ἀλλά;

— Οἱ ὑπηρέται.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Κωνσταντίνου

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 153ος
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ Α'. ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1916

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον *δικαιοῦνται* νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον διὰ τὸ 1916, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 50 εἰς γραμματόσημον οἱ λοιποὶ συνδρομηταί, καὶ δραχμῆς μιᾶς (δρ. 1) οἱ ἀγοραστά.

2.—Ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ἀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πρωτοτύπων, ἰδικῶν του ἀδημοσιεύτων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν 10, οὔτε περισσότεραι τῶν 15.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἑξῆς «Διαβεβαίωσιν» καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ ἀληθές του ὄνομα: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαιῶ τὴν Διάπλασιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλαχόθεν ἐκ χειρόγραφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν «Δημωδῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), λεγομένην παρ' ἄλλου.»

4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίσῃ βάσιμον ὑπόνοιαν, ὅτι μία συλλογή, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιώνῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε ἀντίγραφον ξένης ἐργασίας ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαιρεθείσης, εἴτε ἐκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιοῦται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καί, ἂν θέλῃ, νὰ καταφέρῃ εἰς τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύονται—ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Δεκεμβρίου,—αἱ ἐγκριθησόμεναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιοῦται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητής, νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὡρισμένη καὶ ἀποδεδειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἔχει δημοσιευθῆ ἡ καταγγελλομένη Ἄσκησις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφωνται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἑκάστης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀφαιρῆται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελθεισῶν.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν πλήρης· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἑκάστου εἴδους, καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν «Διάπλασιν». Ἰδιαιτέρως συνιστᾶται εἰς τοὺς συνθέτας νὰ φροντίζουν τὰ τετριμμένα καὶ τὰ στερεότυπα, τὰ χιλιάκις δημοσιευθέντα, Ἀετὸς-Ἔτος, Λᾶ-Ἴος-Λαῖος, Κάμηλος-Μῆλος κτλ. καὶ νὰ σκέπτωνται διλίγον διὰ νὰ κάμνουν νέας, πράγματι πρωτοτύπους *ἀσκήσεις,* μὲ λέξεις καὶ συνδυασμοὺς ἀνεκμεταλλεύτους.

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἑκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τῆς σελίδος, πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις της.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των θὰ κατατχθοῦν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς μεγάλα ἐκ κοινοῦ χάρτου τετράδια, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, ξυσανάγνωστα ῥίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 153ον Διαγωνισμόν», εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. (Εἰμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά.)

11.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Α' Ἑξαμηνίας τοῦ 1916, θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν «Διάπλασιν» Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν, ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν *Μάϊον θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος* Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Β' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1916. Ἐν τῷ μεταξύ, οὐδεὶς θὰ δύναται, νὰ στέλλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους πάντων τῶν μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ βραβείων (σελ. 7ον, στλ. 8).

Γ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ 151ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἑτοίμους Συλλογὰς νὰ τὰς *στείλουν ἀμέσως,* διὰ νὰ δημοσιεύσω ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 27ην Ὀκτωβρίου 1915

ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΠΟΡΩΝ

Ἡ *Νοσταλγία,* μαζὶ μὲ τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς της, μοῦ ἔστειλε καὶ ἄλλα ὀπτὰ φράγκα, διὰ τὸ ὀφρανὸν προσφυγάκι, ποῦ μᾶς εἶχε συστήσει τὸ *Ἀγκαθάκι.* Παρέτεινα λοιπὸν τὴν ἐγγραφήν του δι' ἓν ἔτος ἀκόμη (εἶχεν ἤδη ἐγγραφῆ δι' ἓξ μῆνας) καὶ *συγχαίρω τὴν Νοσταλγίαν* διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ ἀξιομίμητον πρᾶξίν της.

Μελαχρινὸ Διαβολάκι, ἀξιολάτρευτος, ἄξιος λατρείας, εἰμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ κανείς, καὶ χωρὶς νὰ εἶνε Θεός, μὲ κάποιαν ἐκφραστικὴν ὑπερβολήν, ἐπιτρεπομένην καὶ ἄλλως συνηθεστάτην. Ὀνομάζων ὁ Μητροπολίτης τὸν Βασιλέα μας «ἀξιολάτρευτον», δὲν ἐννοοῦσε βέβαια, ὅτι πρέπει νὰ τοῦ κάμωμεν ἐκκλησίας καὶ νὰ τὸν λατρεύωμεν ὡς θεόν, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι τοὺς ἀποθεουμένους Αὐτοκράτοράς των, ἀλλὰ νὰ τὸν σεβώμεθα καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶμεν πολὺ πολύ...

Ἔτσι συμβαίνει, Ἑλληνοπούλα. Δημοσιεύω ἀπὸ μίαν Ἄσκησιν τοῦ καθενὸς μὲ τὴν σειράν του· καὶ ἐπειδὴ εἶνε πολλαὶ αἱ Συλλογαί, ἡ σειρὰ τοῦ καθενὸς ἐπανέρχεται μετὰ δέκα περίπου φύλλα. Οὕτω ἰδικάς σου Ἀσκήσεις ἐδημοσίευσα εἰς τὸ 28ον, εἰς τὸ 38ον, καί, ὄχι εἰς τὸ 48ον, ὅπως ἐπερίμενες; ἀλλ' εἰς τὸ 47ον.— Καὶ τὰ κοριτσάκια τοῦ κ. Φαίδωνος εὐχαριστήθησαν πολὺ ποῦ σ' ἐγνώρισαν εἰς τὸ Σχολεῖον.

Φαίνεται, *Νικηφόρε Εὔζωνε,* ὅτι τὴν ἰδίαν μετάφρασιν μοῦ ἔστειλε καὶ τὸ *Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν.* Συμφωνῶ ὅτι καὶ τἀγόρια ἔχουν ἀσχολίας ἀναλόγους πρὸς τὸ ἐργόχειρον τῶν κοριτσιῶν, ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι, εἰς τὴν μεσαίαν προπάντων τάξιν, τὰ κορίτσια ἀπασχολοῦνται περισσότερον.

Ὁ *Πέτρος Ριονσαί* μοῦ γράφει: «Ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι δὲν μένει κιτρὸς εἰς τὰ κορίτσια, ποῦ ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν κάθουνται στὸ σπίτι, φαντάσθητε ἂν μένῃ σταγόνα. Παίρνω παράδειγμα ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου, ποῦ, μόλις γυρίσω ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον στὸ σπίτι, τὸ μεσημέρι, ἡ μητέρα μου, ἀπὸ τὴ σκάλα, θὰ μοῦ πῇ: Πέτρο, πήγαινε νὰ πάρῃς τοῦτο, πήγαινε νὰ ψωνίσῃς ἐκεῖνο, κτλ. Τὸ ἀπόγευμα πάλι, ὁ πατέρας μου: Ἔλα μαζί μου στὸ γραφεῖο. Σήμερα σὲ θέλω. Καὶ πάει λέοντας. Ὅποιο δὲ ἀγόρι ἔχει τὴν τύχη νὰ εἶνε τὸ μεγαλήτερο, τότε εἶνε κι' ἄν εἶνε.»

Καὶ ἡ *Φρόυλα* : «Συμφωνῶ πληρέστατα μὲ ὅσα γράφει ἡ *Ἴρις.* Αὐτὸ ἀκριβῶς λέγαμε προχθὲς μὲ τὴ *Ροδοδάφνη.* Ὅταν τελειώνουν τὰ μαθήματα, μᾶς περιμένει τὸ ἐργόχειρον. Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε νὰ μὴ τὸ ἀγαπᾷς, ὅπως ἐγώ. Ἀφίνω δὰ νὰ εἴσαι καὶ ἡ... μεγαλείτερη. Εὐτυχῶς ποῦ δὲν ἔχω αὐτὴ τὴ τύχη.» Αὐτὰ εἰς ἀπάντησιν τῶν ἀνωτέρω τοῦ *Πέτρου Ρονσαί.*

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Τρελλὴ Ναυτοπούλα, Φωνὴ τῆς Πατρίδος, Σανθὴ Πεταλούδα, Καρυάτις* καὶ *Μελαχρινὸ Διαβολάκι.*— Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους, ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας τωνἀλλὰ δὲν ἔχω τόπον νὰ τοὺς ἀπαντήσω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται : «Ἡ ἀράχνη καὶ ὁ μεταξοσκώληκας» τῆς *Ἐλπιδοφόρου Κυανολεύκου.*—Διάφορα τοῦ *Ὁμηρικοῦ Ἥρωος,* καὶ τοῦ *Παντοκράτορος*—«Καλάσματα» τοῦ *Σκλαβωμένου Ἕλληνος.*—«Φθινόπωρον» τῆς *Ροδοδάφνης.*—«Τσουκνίδες» τῆς *Φωνῆς τῆς Πατρίδος.*—«Πρωϊνὸ Τραγοῦδι» τοῦ *Ρωβύρου.*—«Τότε—Τώρα» τῆς *Χάριτος.*—«Ἠλιόγραμμα» τοῦ *Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους*-Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται : «Τὸ πάθημα τοῦ πάππου μου» (Ἴῦρος ὄχι κομψόν.)—«Τί νὰ γράψω;» (τετριμμένον.)—«Πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα», «Οἱ γονεῖς», «Nox plenae lunae», «Ἐξωτικά», «Ἀγκάθια», (ἄτεχνοι στίχοι.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : ἡ *Χάρις* (0) μὲ *Νησιωτοπούλαν, Φούλαν, Μίαν Τρελλούλαν, Φάσα.*—Τὸ *Στενημαχωτάκι* (0) μὲ *Λίραν* τοῦ *Ἀρίονος, Κῦμα* τοῦ *Βοσπόρου, Λάμαρον* τοῦ *21, Φάουλαν, Ρωβύρον, Φανατικὴν* Ἐλληνοπούλαν, *Μελαχρινοπούλαν.*— Ὁ *Δρκαῖος Κύκνος* (0) μὲ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον, Μαγευμένην Κιθάραν, Σκλαβωμένον Ἕλληνα.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γεώργιον Ι. Η.* (ναί, ἀλλὰ ὀνματα δὲν λέγω ποτέ. καλλίτερον χαρτί, δυστυχῶς. δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς *Ἀθήνας.*) *Μαντινέα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· δὲν εἶνε ἐγκεκριμένα τὰ ψευδώνυμα αὐτά, καὶ συνεπῶς ἀδέσποτα.) *Χάριν* (μὰ γιατὶ νὰ τἀλλάξῃς ἀφοῦ εἶνε τόσον ὡραῖον; ἐν πάσῃ περιπτώσει, σὺ πρέπει νὰ διαλέξῃς τὸ νέον.) *Στενημαχωτάκι* (δὲν εἰμπορεῖ βέβαια· εἶνε ὑποχρεωμένος νἀπαντήσῃ· νὰ διαβάσῃς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, διὰ νὰ σοῦ λυθοῦν ὅλαι αἱ ἀπορίαι· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) *Πίμπερνελ* (θὰ 'ποῦ εἰς τὸ *Μαραμένο Γιοῦλι* ὅτι ἔχεις καὶ σὺ δύο κόκκινες γάτες· ἄρα ὑπάρχουν.) *Ρωβύρον* (ἔχει καλῶς.) *Δίματωμένο Ἔλφος* (ὀρθὴ λύσις θεωρεῖται ἡ συμφωνοῦσα τελείως μὲ τὴν δημοσιευομένην· δι' αὐτό, ὅπου ἐφαρμόζονται πολλαὶ λέξεις, πρέπει νὰ σημειώνωνται ὑπὸ τοῦ λύτου ὅλαι.) *Μικρὸν Πρόσκοπον* (ἔστειλα ἐκ νέου.) *Ἐθνικὸν Ὄνειρον* (διεβιβάσθη.) *Ἑλλάδα* τοῦ *Κωνσταντίνου* (χαίρω ποῦ ἐπανῆλθες εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εὔχομαι νἀναπληρώσῃς γρήγορα τὸ ἀπολεσθέν.) *Δαφνοστεφῆ Νίκην* (βραβεῖον ἔστειλα.) *Σκλαβωμένον Ἕλληνα* (ὀυτε τὸ δραματάκι δὲν εἰμπορεῖ νὰ παιχθῇ.) *Ἡλιοβασίλεμα* (ἔστειλα.) *Ὁμηρικὸν Ἥρωα* (τὸ ἐσκέφθην κ' ἐγώ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν γίνεται· ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Ἐλπιδοφόρον Κυανόλευκον* (ἔστειλα· εἰμπορεῖς ὁπότε θέλῃς.) *Κοσμᾶν Καμ.* καὶ λοιποὺς (δὲν ἤλλαξα σύστημα ἀπὸ τοῦ 1912· ἀνέκαθεν δημοσιεύω δύο ἢ τρία ἐκτενῆ μυθιστορήματα κατ' ἔτος, καὶ ὅ,τι ἄλλο μικρότερον ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος· ἀπὸ τὰς 8 σελίδας κάθε φύλλου, αἱ τρεῖς συνήθως, τὸ πολὺ τρεῖς καὶ μισή, καταλαμβάνονται ἀπὸ μυθιστορήματα· αἱ ἄλλαι ἔχουν ἄλλα.) *Δρκαῖον Κύκνον,* *Ἕνα Βολωτάκι* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 27ην *Ὀκτωβρίου,* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Δῶρον Δραχμῶν 5 ἕως 52,50

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν» διὰ τὸ 1916 πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ., καθὼς καὶ οἱ ἀνανεοῦντες πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1916, ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ γοράσουν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δρ. 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δραχ. 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἐξ ἑκάστου τόμου, δηλαδὴ τόμοι ἓν ὅλῳ 800, τοὺς ὁποίους θὰγοράσουν ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ προνομίου ὄχι μόνον ἐντὸς τῆς ἄνω προθεσμίας ἀλλὰ καὶ πρὶν ἐξαντληθοῦν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 152ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δύγούστου—Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 20ης Δεκεμβρίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

594. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Σ' ἐσένα, λῦτα, ἂν προσταθῇ
Ὁ ἰδικός σου τρίς,
Εἰς βασιλεὺς θὰναστηθῇ
Αἰγύπτιος, εὐθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπιδοφόρου Κυανολεύκου

595. Στοιχειοτονόγριφος

Μικρὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Τὴν κατάραν μου θὰ λάβῃς.
Κι' ἂν τὸν τόνον της κινήσῃς
Τότε ἀμέσως θὰπορήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτονόμου Ἠπείρου

596. Τονόγριφος

Πόλιν τῆς Μακεδονίας
Ἐὰν παροξυτονίσῃς,
Τῆς Βαλκανικῆς ἐν Κρίτος
Εὔκολα θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Λήμνου

597. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* + * =Υἱὸς τοῦ Ἰακώβ.
* * + * * =Κατοικία ζώων.
* * * + * * * —Ὄρος τῆς Ἑλλάδος
* * * * + * * * * =Ποταμὸς Εὐρωπ.
* * * * * + * * * * *=Στρατηγὸς τοῦ Βυζαντίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Ἑλλησπόντου

598. Ἐπιγραφή.

Ι Ε Ι Γ Ε Ν Ν Ο
Δ Ν Α Ρ Ι Ο Ο Γ
Ο Ο Δ Α Δ Ν Υ Ρ
Σ Τ Ε Σ Ο Ε Δ Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Κυανολεύκου

599 Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0=Διάσημος πόλις.
2 3 0 9 6 =Ἀρχ. θεός.
3 9 0 7 =Μέρος τοῦ λόγου.
4 8 4 3 4 6 =Πατὴρ ἱστορικοῦ.
5 7 8 4 6 =Διαφανές.
6 7 5 3 7 =Ἑρπετόν.
7 3 9 6 =Ἀρχ. θεός.
8 1 3 7 =Νόμισμα.
9 0 2 3 7 =Χρονικὴ διαίρεσις.
0 7 3 1 7 =Ὄνομα γυναικεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

600. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Νὰ εὑρεθῶσιν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ἀρχικά των νὰποτελοῦν ἀρχαῖον μεγαλοκαλλιτέχνην:

Σκότος, Ὄπισθω, Ἄλλος, Ἐλεύθερος, Παχύς, Τελευτῶ, Σβύνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Πρίγκιπος

601. Φωνηεντόλιπον.

τ - δκν - τ - δκοθ - κκν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας

602 Γρίφος.

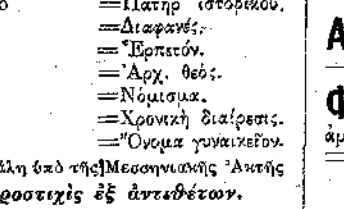

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πεταχτῆς Νεραϊδούλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 36καὶ 37

443. Σύαγρος (σύ, ἀγρός.)—444. Νινευὲ (νῖ, ναί, βῆ.)—445. Ἥλιος-Ἡλίας.—446. Ὄρος -ὄνος.

447.
Θ
Σ Π Σ
Α Μ Β Ω Ν
Κ Α Ν Α Δ Α Σ
Τ Ε Ρ Ψ Ι Χ Ο Ρ Η

448-450. 1. Ἂν καινούργιους φίλους κάνῃς, τοὺς παλιοὺς μὴν τοὺς ξεχάνῃς. 2 Πέτρα ποῦ κυλάει, δὲν μαλλιάζει. 3, Ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει.—451—453. 1. *Πῦρ*, πυρα, πήρα, Θήρα, θίρ, ἀήρ. 2. *Ὄνος*, οἶνος, οἶος, Ἴος, *Ἵππος*. 3. *Πύλος*, πόλος, πόρος, *Πάρος*.—454 (κατὰ λαθος 441). ΑΣΤΡΟΣ, ΠΙΝΔΟΣ, ΣΠΙΝΟΣ, (ΑσΠΙΣ, ΣτΙΛΠων, ΤΣΝΑΙς, ΡόΔοΝ. ὈλόρΟς, ΣέΣωΣτρις.)—455. Ἡ πτωχεία δὲν εἶνε ἔλκημα.—456. *Κάλλιστον χρῶμα τὸ τῆς αἰδοῦς ἐρύθημα* (καλ εἰς τῶν - χρῶμα - τόν εἰς εδ - οὓς ἔρ ἢ θῦμα.)

457. Λειψία (λίψ, ἔα.)—458. Σύμπκν (Σήμ, Πάν).—459. Ἄγγελος - Ἄγγλος.—460. Μαργαρίτης - μαργαρίτα.

461. Ε Κ Τ Ω Ρ
Ε Ρ Α Τ Ω
Α Ι Μ Ο Σ
Μ Η Λ Ο Ν
Σ Ο Λ Ω Ν

462 Ε Λ Λ Α Σ
Λ Ε Ω Ν
Λ Ω Τ
Α Ν
Σ

463. ΑΕΤΟΣ (Ἀσθενής, Ἔξω, Τολμηρός, Ὄχι, Σώζω.)— 464. ΑΡΙΘΜΟΣ (ροιά, (ἰσθμός, θάρρος, Μαρία, Ὄσιρις, Σάμος)—465. Θαρσεῖν χρή.—466. *Μὴ πᾶσι πίστευε* (μὶ π' ἄς—ὑπ' εἴς τὲ βέ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΕ—57]

Λήθη, δέχομαι προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, Διεύθυνσίς μου, ὁδὸς Ὑψηλάντου 110, Πάτραι.—*Μεγάλη Ἑλλάς.*

[ΙΕ—58]

Εἶσαι ἐλεύθερος, Πειρακτήριον, νὰ παραιτηθῇς ἐκ τοῦ Συνδέσμου μας, ἀλλὰ τότε διατὶ μετέσχεις τῆς ἱδρύσεώς του;—*Ἕνα Χιωτάκι.*

[ΙΕ—59]

Δέχομαι παντὸς εἴδους ἀνταλλαγὰς καὶ ἀλληλογραφίαν, Ἑλληνιστί, Γαλλιστί, καὶ Ἀγγλιστί.—Διεύθυνσις: Ἕνα *Χιωτάκι*, Χίον.

[ΙΕ—60]

Ἀντιλλάσσω c. p. πανταχόθεν. Ἕνα Βολιωτάκι Poste Restante, Βόλον.

[ΙΕ—61]

Φοιτητὴς διαθέτων ὥρας τινὰς ζητεῖ παραδόσεις μαθητῶν Δημοτικοῦ ἀντὶ μετρίας ἀμοιβῆς. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 20—27 Ὀκτ.

ΑΘΗΝΩΝ: Κωνστ. Π. Μπάρδης, Εἰρήνη Χαλκοπούλου, Σπ. Μάμος, Μαρία Χ. Τζουανάκου, Ἰω. Α. Πελεκάνος, Κωνστ. Μπατιστάτος, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Λιλὴ Γρ. Γκαρώ, Σπυρίδων Κοΐλιας Ἀγγελικὴ Κασνέζη, Ἐμ. Θ. Κασσαβέτης.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Γεώργ. Ε. Λαχανᾶς.
ΒΟΛΟΥ: Ἠλ. Ἀ, Ἀρδαβάνης, Χρ. Γ. Χρυσοχοῦ, Γ. Ι. Ἠλίας, Ζαχ. Λεβῆς.
ΙΘΑΚΗΣ: Χρ. Ρεμαντᾶς, Τάσος Γ. Παΐζης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Σπ. Ι. Γεωργιάδης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Χριστίνα Δημουλίτσα, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Μαρίκα Α. Ζακυνθινοῦ.
ΛΑΜΙΑΣ: Μίνα Δ. Τσάλλη.
ΛΑΥΡΙΟΥ: Ἀνδριάνα Ι. Δελατόρα, Ν. Π. Κατσούλης.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Ἀγαπῶ τὴν Διάπλασιν.
ΠΑΤΡΩΝ: Γεωρ. Σ. Αὐγερινός.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀνδρον. Σ. Χρηστίδης, Κωνστ Σ. Χρηστίδης, Πάνση Χ. Κολυβᾶς, Ν. Πρωτονοτάριος.
ΣΥΡΟΥ: Κ. Σαλάχα, Σπυρ. Ι. Κολοκούρης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Χρ. Κ. Θεοδωρόπουλος, Μαρκησία τῆς Χάριτος, Βοσκοπούλα τοῦ Βουνοῦ, Ἄνθος Μαΐου, Νεράϊδα. Ἐρυθρὰ Καμέλια, Λάμπων Ἥλιος Ἰνδάλμα τῆς Τριπόλεως, Βαλανιδοφάγος Ἀρκάς, Λόρδας Λίστερ, Μελαχροινὸ Ἀγγελουδάκι, Μελαχροινὸ Διαβολάκι, Μικρὰ Σανθομαλλοῦσα.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ἀναστ. Χρ. Λεμπέσης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο· ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΛΕΒΗΣ ἐν Βόλῳ καὶ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΔΗΜΟΥΑΙΤΣΑ ἐν Κερκύρᾳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἑξῆς: *5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1.10, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 11 οἱ ἑξῆς: *1, 4, 6, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24)* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α΄ Περιόδου 2ος, 3ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50 Διὰ τὸ ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.